AZ ARANY RÓZSAKERESZT SZELLEMI ISKOLÁJA

2023. decemberi megújító konferencia - idézet

Miért és milyen célból döntöttünk úgy, hogy belépünk az Arany Rózsakeresztbe? Ez az alapvető kérdés, amelyet soha nem szabad szem elől tévesztenünk. És ezért újra és újra arra intettek bennünket, hogy térjünk vissza ahhoz az első impulzushoz, amely a szívből fakadt, amely felismerte az Arany Rózsakeresztben a felszabadító élet ajtaját. De nem lehet úgy visszatérni ehhez az első lelkesedéshez, mintha időközben semmi sem történt volna. Ez lehetetlen. Érett lényekként, tudatos lényekként kell visszatérnünk, és ezért el kell fogadnunk, hogy elengedhetetlen változásokat kell végrehajtanunk életünk gondolkodási és cselekvési terében.

A szellemlélek-fejlődés folyamatában minden, ami nem fejlődés, az visszalépés. Mindezek miatt e konferencia első beszédét a korlátlan realizmus jegyébe állítottuk. Tudjuk, hogy nehéz lehet megtenni az ugrást, amellyela lelki élet egy magasabb szintjét érjük el. De azt is tudjuk, hogy nem lehetetlen.

Biztosítunk Benneteket, hogy az Egyetemes Testvériség továbbra is nagyon intenzíven önti spirituális erejét Iskolánk Élő Testébe. A Tűz-éter beáramlása rendkívüli mértékben fokozódik, mind globálisan, mind csoportunkban, továbbra is egyértelműen érzékelhető módon támogatva az Iskolát minden helyzetben, közvetlenül megnyilvánulva a fókuszpontjainkban.

Ez azért van, mert ismeri e csoport POTENCIÁLJÁT, és mindent megtesz annak érdekében, hogy a létezés új dimenziójában ébredjünk. Ehhez pedig arra van szükség, hogy felismerjük a 100 éves jubileumhoz közeledve, hogy az Arany Rózsakereszt Szerzeteként az ifjúkorból immár beléptünk a felnőttkorba.

Az Egyetemes Szerzettől kapott teremtő erőket már nemcsak az Iskola saját Élő Testének fejlesztésére kell fordítanunk, hanem az emberiségért végzett munka mellett ezeket az erőket gnosztikus vetésként is tovább kell adnunk, hogy idővel újabb gnosztikus szerzet kapcsolódhasson az Egyetemes Lánchoz. Mert ebben rejlik az Arany Rózsakereszt, mint Szerzet továbbhaladásának is a záloga.

Ezért az Egyetemes Szerzet arra buzdít minket, hogy ne elégedjünk meg, ne pihenjünk a babérjainkon. Arra sürget minket, hogy lépjünk ki a kényelmes gondtalanságból, és fogadjuk el a NAGY KIHÍVÁST. Számtalanszor felcsendült már bennünk, és innen a pódiumról is.

Az alapokat leraktuk, és most minden azon múlik, hogy a bennük rejlő erővel elkezdünk-e önállóan dolgozni. Keresni, kutatni, minden pillanatban, hogy itt és most hogyan áradhat ki belőlünk ez a szellemi alkotóerő azokban a helyzetekben, amelyekbe éppen kerülünk. Nem elvontan, nem általánosan, hanem a legközvetlenebb módon abban, ami felé a gondolataink terelnek minket. Ha tisztítani kell, akkor tűzzel, ha megnyilvánítani, akkor szelídséggel.

Semmi sem olyan jelentéktelen, hogy ne visszhangozna benne a megvalósítás szellemi eszenciája. Nemcsak bennünk ég e szellemi tűz, hanem a környezetünkben is. Minden, ami megszólít minket, égi jel, amiből végtelen bölcsesség árad. Ugyanakkor az isteni szeretet hívása minden tett, ami arra vár, hogy megtegyük.

Jan van Rijckenborgh ezt tüzet gyújtotta meg újra és újra, amikor korának tanítványait megszólította, és ugyanezt a tüzet gyújtja meg ma is indannyiunkban, amikor megszólaltatja bennünk saját lelkünk hangját, és felhangzik: ITT AZ IDŐ!